

den Retning, som vi, som Folket i det Hele ønsker, er jeg vis paa, at man vilde kunne opnaa heldige Resultater. — Jeg vender nu tilbage til, at jeg ikke kan Andet end undre mig over, at det meget ærede Udvalg er kommet til et Tilbud som det foreliggende, da det veed det Samme, som jeg her har tilladt mig at udtale, nemlig at det ikke vil kunne opnaa nogen Overenskomst med den nuværende Regjering. Det havde været tidspunkt at fremkomme med dette Tilbud, naar denne Regjering havde forandret sit Grundlag; men Udvalget har jo faaet det afgjørende Svar, før det affattede sin Betænkning, og det vidste altsaa, før det forelagde sin Betænkning for Folkethinget, at Regjeringen paa ingen Maade vilde forandre sit Standpunkt. Derfor undrer det mig, at man har villet sætte dette Punkt ind i Dagsordenen, og hvis det ikke havde staaet deri, skulde jeg have stemt for den. Jeg agter imidlertid heller ikke at stemme imod den, og jeg skal forklare hvorfor. Jeg har af Erfaring lært, at naar flere sige Nei til en Sag, men af høist forskjellige Grunde, er man ofte tilbøjelig til at regne dem med i den Tælling, som passer bedst i Ens Kram. Jeg tvivler nu ikke om, at den ene Side af Salen, naar jeg i dette Punkt samstemmer med den, vil tælle mig med som Modstander mod Flertallet, men den skal hverken have denne Fornøjelse, eller være saa heldig at kunne føre Bevis for, at jeg vil støtte den. Derfor vil jeg, hvad jeg rigtignok indrømmer, jeg meget sjælbent og meget nødig gjør, sige: Stemmer ikke. Jeg indrømmer, at man i enhver Sag, og især i en saa vigtig Sag som denne, burde kunne bestemme, enten man vil sige Ja eller Nei; men vor Forretningsorden forudsætter jo, at man ogsaa kan indtage et andet Standpunkt, og det vil jeg gjøre af den Grund, at jeg ikke vil lægge det ærede Flertal nogen Hindring eller Bæmselighed i Veien. Jeg kan, som sagt, paa Grund af det nævnte uheldige Udtrykt i Dagsordenen for Tiden ikke finde det rigtigt at stemme for Dagsordenen, forudsat, vel at mærke, at min ærede Nabos Dagsorden ikke bliver vedtagen, hvad jeg ikke tør gjøre mig Haab om. For denne vil jeg stemme, fordi den bedre udtrykker min Tanke end den anden Dagsorden; men jeg er ikke saa sangvinisk at tro, at den vil blive vedtagen. Naar jeg undlader at stemme for Udvalgets Dagsorden, gjør jeg ingen Skade overfor det ærede Flertal, og gaar ikke den anden Side, hvad jeg forførdelig nødig vil. — Jeg har endnu kun nogle korte Bemærkninger tilbage overfor det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius), som udtalte sig i Gaar. Jeg hører altid med meget spændt Opmærksomhed det ærede Medlems Udtalelser, thi de ere i Reglen altid klare, bestemte og forstaaelige. Det ærede Medlem fremsatte i Gaar nogle Ytringer, hvoraf især en enkelt var overordentlig interessant, og jeg vil her fremdrage den for at give det ærede Medlem Leilighed til

enten at stadfæste eller at benegte, om jeg har opfattet ham rigtig. Den første Bemærkning af ham, jeg noterede mig, var den, at vi ikke kunde komme til et godt Resultat. Jeg kan imidlertid forstaa, at det ærede Medlem finder, at Resultatet ikke er godt, naar vi ikke faar det, som han vil have det, og det var altsaa en meget uskyldig Bemærkning. Den næste Bemærkning var lidt skarpere, og ikke fri for at være bitter; jeg tror ogsaa, det turde være muligt, at den var mindre rigtig. Det ærede Medlem sagde nemlig, at der ved de sidste Valg var udtalt Frazer paa Valgtribunerne, som ingen fandt Betydning havde. Jeg antager nu, han mente, at det var Frazer, naar vi havde talt om Rjøbenhavns Befæstning fra Landfiden, (Scavenius Nei!) Er det ikke rigtigt? (Scavenius: Nei, mine Udtalelser foreligge trykte!) Ja, jeg skal da ikke længere opholde mig derved, fordi jeg ikke vil gjøre det ærede Medlem Uret. Det sidste derimod, som var saa overordentlig interessant, nedskrev jeg ordret. Det ærede Medlem sagde: „Mindretallet har med intet Andet at gjøre end at faae Folket opløst om, at det har Ret.“ Dette var mig overordentlig kjært at høre, idet jeg derefter kan tænke mig Muligheden af, at vi maatte om faa Dage eller om kortere eller længere Tid kunne komme til paa ny at staa paa Valgtribunerne. Jeg har baade før og efter Valgene, baade i og udenfor Salen hørt, at Valgerne ere blevne vildledede, idet Flertallet gennem sine Agitatorer skal have forviklet Folkets Begreber; men jeg maa rigtignok tilstaa, at jeg har fundet det noget underligt, thi de ærede Agitatorer for Mindretallet have lige saa god Ret, og jeg vil ogsaa sige Pligt til at møde overfor Valgerne som vi. Hvorfor gjøre de det da ikke, naar de tro, at deres Ord og Mening blive forvanskede? Det er forekommet mig, at de ærede Herrer sidst vare noget tilbageholdende, thi jeg var jo ogsaa paa Farten; jeg hører ogsaa til Agitatorerne, og jeg skal villig erkjende, at jeg har undret mig noget over, at Mindretallets Agitatorer vare saa tilbageholdende, da de jo sige, at vi ikke have fremstillet Sagen rigtig for Valgerne. Da vi nu imidlertid have det ærede Medlems Ord for, at vi næste Gang kunne være sikke paa at møde dem, saa siger jeg: Hjertelig velkommen! Det skal inderlig glæde mig at faae Leilighed til at bryde en Landse med det ærede Mindretallets Agitatorer. Det er fuldstændigt rigtigt, at de ville give Møde, thi vi have da Intet at lade hinanden høre bagefter. Naar man har kæmpet, maa den, der har bidd i Græsset, ligge under. Det er Krigsmænd, og for den maa man bøje sig, — men bagefter at komme og beklage sig over et tabt Slag og at sige, at der ikke er fægtet med ridderlige Vaaben, er i mine Dine ikke ridderligt. Nei, de Herrer maa helst møde os paa Kamppladsen, naar vi ere der; men bagefter have de ikke Ret til at beklage sig. Jeg antager, at jeg i det Punkt har